

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788745056.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Vi blev her et par dage og vandrede omkring i den dejlige egn ved Jægerspris, der ligger i fuldkommen ensomhed, kun omgivet af skov, mark og sø. Herfra kørte vi lige til Lyngby, til vort lille hus, der stod færdigt til at modtage os. I dette, hvor ingen uden vi boede, tilbragte vi nu en skøn og lykkelig måned. Heiberg var som et barn af glæde, morede sig over at have et hus, hvis gadedør han hver aften skulle låse og lukke, og levede her med [sin lille uvidende kone] uden at bryde sig om hele den øvrige verden. Han havde ladet sin ridehest bringe ud til Lyngby, og til mig lejede han en anden af postmesteren; det var rigtignok kun et plovøg, men jeg vil ønske enhver dame, der sidder på ryggen af en fuldblodshest, at hun må føle sig så let, så ungdomsglad, som jeg følte mig, når jeg for afsted ved Heibergs side på mit plovøg. Således gjorde vi lange ture omkring i den skønne egn. Vi undgik alle indbydelser for ikke at få vor korte ferie forstyrret ved selskabslivets trivialiteter. Om aftenen læste Heiberg højt for mig, og således gik den skønne august kun altfor hurtigt hen. En afbrydelse i vor glæde var det, at Heiberg en gang om ugen måtte ride ind til byen for at holde forelæsninger på den militære højskole, hvor han var ansat som lærer i æstetik og filosofi. Ærgerlig satte han sig hver gang på sin hest for at ride til byen. Fra en høj i haven kunne jeg se langt ned ad vejen, og her sad jeg nu og ventede med utålmodighed på, at han atter skulle vende tilbage. Nu var han præcis, og på minuttet kunne jeg vide, når han atter kom farende hen ad landevejen. Da viftede jeg i lang afstand med mit lommetørklæde, og han svingede med sin hat, og hesten kom i stærkere og stærkere galop, alt som han kom haven nærmere, hvor jeg sad.